

Горе, в Иванковата кула, Слава лежеше безчувствена на земята.

В това време, царят нетърпеливо се разхождаше с големи, ^{неравни} ^{от} стъпки ~~до~~ стена до стена в приемната на ^{нов} палата.

Три златни сведника осветяваха тази широка, сводеста ^и ~~тази~~ ^{укрепена} стая, ~~укрепена~~ с тънки мраморни колони, украсена с ~~големи~~ ^{прекрасни} ~~стенписи~~ ^{стенписи}. Пъстра мозайка покриваше пода с хубави бледочервени, зелени и сини съчетания на скъпи мрамори. В един голям пезул на ^{древна} ~~древна~~ икона, остана-
източната стена, стоеше ~~голяма~~ ^{голяма} позлатена ~~византийска икона~~ ^{Покрай} ~~ла~~ ^{ла} от деди и прадеди. ^{разноцветни} ~~разноцветни~~ китеници. ^{копринени} ~~копринени~~ ^{стените} ~~стените~~ обикаляха миндери, послани с ~~мисловни~~ ^{мисловни} ~~копринени~~ ^{копринени} ~~кижии~~ ^{кижии} В една ракла от слонсва кост стояха скъпоценните плячки:

императорски диадеми, съдове и купи, един златен кръст в чието скривалище се съхраняваха останки от христовия кръст, мляко от ^{късче} ~~късче~~ света Богородица и ~~част~~ ^{част} от пояса ѝ.

Царят спря при ^{чу} ~~отвори~~ ^{Едра} ~~Едра~~ прозорец. ^{Едра} ~~Едра~~ жила ядовито сечеше челото му. От далече се зачу конски тропот. В тишината на ^{прозвуча} ~~сече~~ ^{прозвуча} дрънченето на веригите и скрипците на подвижния мост. Тъмният силует на войскаря върху площадката на кулата за миг се спря, наведе се малко, след това спокойно продължи да се разхожда нагоре-надолу с копие до рамото. Един конник прекоси двора и влезе в палата.

След малко на прага се появи Иванко.

Беше много бледен. Неуловима усмивка гърчеше ливия ъгъл на устата му,

Поклони се прекалено дълбоко, без да сваля шапка и плащеник.

Царят го гледаше мълчалив.

Измама цъфтеше по лицето на предателя. И той не се мъчеше да я скрие. Верни бяха, значи, думите на Белота.